

[Søren P. Larsen.]

værende Departementschef i Socialministeriet, der havde den Opfattelse og gav den Udtryk i Hæftet Side 9, hvor der bl. a. staar:

„Ved den nye Arbejdsløshedsforsikringslov er der imidlertid nu tilvejebragt Basis for en almindelig forsikringsmæssig Ordning, saaledes at den ekstraordinære Forsorgslovgivning paa dette Omraade herefter skulde kunne høre op.“

Det er altsaa Departementschefen, den øverste Embedsmand i Centraladministrationen i denne Gren, der her uden Opfordring fra nogen Side har givet Udtryk for en Opfattelse, som deles i vide Kredse, at naar Udbygning gennem Fortsættelseskasserne havde fundet Sted, vilde der komme en Periode, hvor den Hjælp, der skulde ydes, maatte kunne bæres paa det forsikringsmæssige Grundlag.

I Fjor stod vi, som sagt, i en noget andet Situation, men jeg er forbavset over at se Forslaget fremsat igen i Aar. Hvis vi nemlig i Aar vedtager en Udvidelse af den forsikringsmæssige Hjælp — og det kan vi gøre ved at vedtage det foreliggende Forslag —, hvorledes mener saa ærede Medlemmer og den højtærede Regering nogen Sinde at kunne komme bort fra supplerende Lovgivning paa dette meget vigtige Omraade?

I Bemærkningerne til Lovforslaget finder man jo nok et Talmateriale, som skal begrunde Forslagets Fremsættelse i en Situation som denne. Men da jeg hørte den højtærede Socialminister gøre Rede for, hvor stor Arbejdsløsheden var her i Landet, kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa, at ikke mindst denne Regering og ikke mindst for fem Aar siden, i April 1929, den nuværende Statsminister gav til Kende, at Danmarks Livssag var at skaffe vellønnet Arbejde, thi det er kun det, der giver Liv i Produktionen og Omsætningen og dermed Velstand til hele Folket.

Og er der ikke igennem den Lovgivning, der har fundet Sted i de senere Aar, gjort et alvorligt Arbejde for at komme Arbejdsløsheden til Livs? Har der ikke i den Periode, der er gaaet, været bevilget betydelige Beløb til offentlige Arbejder? Har vi ikke i det sidste Par Aar paa Grund af den Støtte, som Boligbyggeriet fik gennem en Række Love, haft et Boligbyggeri, vi

næppe kan vente fortsat ret længe i samme Omfang?

Har vi ikke gennem Ungdomsarbejdsløshedsloven, som den højtærede Regering fik gennemført med konservativ Støtte, faaet en Hjelpeforanstaltning, som fortrinsvis skulde tage sig af de unge, der lige var udlært, og som havde vanskeligt ved at følge med i Tariffbetalingen, fordi de, som der stod i en Skrivelse, der fulgte med Lovforslaget, ikke havde den legemlige Styrke og faglige Færdighed, som var en Betingelse for, at de kunde følge med dér? Og har vi ikke set en Række andre Foranstaltninger gennemført, som alle har haft til Formaal at gøre et alvorligt Indhug i den Arbejdsløshed, som vi har her i Landet?

Jeg hørte jo forleden Dag den højtærede Statsminister med Tal dokumentere, hvor mægtigt Beskæftigelsen var steget, og hvor glimrende Regeringens Ledelse af den økonomiske og den beskæftigelsesmæssige Politik havde været i det svundne Aar; vi har vist alle i Øret de mægtige Talkolonner, der rykkede frem, hvor mange Procent Beskæftigelsen var steget inden for det Fag og inden for det Fag. Det er min Opfattelse, at den højtærede Statsministers og den højtærede Socialministers Taler her i Tinget om dette meget vigtige Punkt har bevæget sig ud fra hvert sit Synspunkt, idet den højtærede Socialminister jo maatte søge at skabe Baggrund for Fremsættelsen af det Lovforslag, han kom med, medens det var lige saa indlysende, at Statsministeren skulde give til Kende, at Regeringens Anstregelser ikke havde været forgæves.

Vi er kommet et godt Stykke frem derigennem, at den hjemlige Industri nu fortrinsvis kan forsyne vort Hjemmemarked, dels i Kraft af den gennemførte Toldlovgivning, der yderligere er blevet suppleret i November 1932, og dels i Kraft af den Begrænsning af Importen, som Valutaadministrationen har kunnet indføre; og det er saaledes vel tvivlsomt, om man i de kommende Aar kan regne med, at Industrien vil være i Stand til at beskæftige ret mange flere Personer, end den har beskæftiget i indværende Aar.

Tager man alle disse Forhold i Betragtning, kommer man let til det Resultat, at den høje Regering paa dette meget vigtige Omraade i Virkeligheden ikke øjner Vej